

LBRIS

We know
books

WILHELM HAUFF

Muc cel Mic

Muc cel Mic
Povestea falsului prinț
Povestea Califului Barză
Piticul Nas
Corabia fantomă
Povestea mâinii tăiate
Inimă-rece

Editura MondoRo
București, 2012

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României**HAUFF, WILHELM****Muc cel Mic / Wilhelm Hauff ; trad.: Elena van Dalen. –**

București : MondoRo, 2012

ISBN 978-606-8395-11-1

I. Dalen, Elena van (trad.)

821.112.2-93-34=135.1

Coperta: Daniel Țuțunel

Departament Difuzare

tel. 021-211.25.00

mail: comenzi@grammar.ro

www.grammar.ro

Micul Muc

Povestea lui Muc cel Mic

În ținutul meu drag, Niceea, locuia cândva un bărbat căruia i se spunea Muc cel Mic. Deși e tare mult de atunci, iar eu nu eram decât un puști, mi-l amintesc foarte bine. Mai ales că odată, din cauza lui, tata mi-a tras o bătaie soră cu moartea.

Pe vremea când l-am cunoscut eu, Micul Muc era de fapt un burlac bătrân, dar fusese poreclit astfel, fiindcă nu era mai înalt de-o șchioapă și, pe deasupra, avea și o înfățișare tare ciudată. Trupul lui mițitel și firav purta un cap cu mult mai mare decât al oamenilor obișnuiți, așa zice un cap uriaș. Ormul locuia singur-singurel într-o casă mare și își gătea singur. Iar dacă la prânz nu s-ar fi simțit un miros puternic de mâncare venind dinspre casa lui, nimeni din oraș n-ar fi știut, dacă mai trăiește sau ba. Fiindcă, de ieșit din casă, nu ieșea decât o dată pe lună. Însă pe înserat putea fi văzut adesea urcând și coborând de pe acoperiș. Doar că mai degrabă ai fi putut crede că un cap uriaș dă ocol acoperișului.

Eu și prietenii mei eram niște ștrengari răutăcioși și puși pe șotii și ne plăcea să necăjim pe oricine și să ne batem joc de toată lumea.

Și așa s-a întâmplat că, odată, într-o zi de sărbătoare, pe când Micul Muc se hotărâse să facă o plimbare, ne-am adunat în fața casei lui. Cum s-a deschis ușa, s-a ițit afară un turban uriaș acoperind un cap pe măsură, urmat de un trup puțintel, acoperit de o hăinuță roasă și de niște șalvari strânși într-un brâu lat, din care ieșea un pumnal lung, atât de lung, încât nu-ți puteai da seama, dacă Muc cel Mic duce pumnalul, sau pumnalul îl duce pe el.

Și nici n-a ieșit bine pe ușă, că toți câți eram adunați acolo, am scos un urlet de bucurie, ne-am aruncat turbanele în sus și ne-am apucat să țopăim ca nebunii în jurul lui.

Dar, Muc cel Mic ne-a salutat dând din cap serios și și-a văzut agale de drum. Doar că mai mult târa picioarele decât pășea, fiindcă purta niște pantofi mari și lăbărțați, cum nu mai văzuseră în viața mea.

Noi, toți puștii, ne-am luat după el și strigam cât ne ținea gura: „Muc cel Mic! Muc cel Mic!” Ba, ca să ne distrăm și mai bine, îi alcătuiserăm o poezioară, pe care o recitam „în cinstea lui”:

„Muc cel Mic, Muc cel Mic,
Ești viteaz, dar ești pitic!
Ai casă mare și bună,
Ieși din ea o dat-la lună!
Uită-te în jur un pic
Și prinde-ne, Muc cel Mic!”

Așa ne distram adesea și, spre marea mea rușine, trebuie să recunosc faptul că eu eram cel mai rău dintre toți, fiindcă îl trăgeam de hăinuță, ba odată chiar, venind din spate, l-am călcat pe pantof și l-am făcut să cadă. Mi s-a părut foarte caraghios, dar repede mi-a dispărut zâmbetul, când l-am văzut îndreptându-se țintă spre casa noastră. A intrat și a rămas o vreme acolo. Eu m-am ascuns după poartă și l-am văzut ieșind însoțit de tata care i-a strâns mâna cu tot respectul și s-a despărțit de el cu multe, multe temenele. Nu prea mă simțeam în apele mele, așa că am mai stat o vreme pitit. Dar, până la urmă, foamea m-a mânat de la spate mai tare decât frica de ciomăgeala pe care mă așteptam s-o primesc. Rușinat și cu capul plecat m-am înfățișat înaintea tatălui meu care mi-a spus pe un ton cât se poate de serios:

— Am auzit că ai râs de bunul Muc! După ce o să-ți spun povestea lui, precis că n-o să-ți mai vină să-ți bați joc de el! Dar, la început și la sfârșit trebuie să-ți iei plata obișnuită!...

„Plata obișnuită” erau douăzeci și cinci pe cocoasă, pe care tata le număra sârguincios. Așa că și-a luat țeava de la narghilea, i-a scos muștiucul de chihlimbar și m-a prelucrat mai abitir ca oricând.

După ce a sfârșit cu cele douăzeci și cinci, m-a poruncit să fiu atent și a început să depene povestea lui Muc cel Mic:

„Tatăl lui Muc cel Mic, pe care de fapt îl cheamă Mukrah, era un om tare bine văzut și respectat aici, în Niceea, cu toate că era sărac. Trăia aproape la fel de însingurat ca și fiul său acum. Tatăl nu-și putea suferi fiul, fiindcă se rușina să aibă o asemenea stârpitură de copil. L-a lăsat să crească în plata lui Allah, iar Muc cel Mic, deși împlinise de-acum șaisprezece ani, se purta ca un copil vesel și neștiutor. Tatăl îl certa adesea, spunându-i că a trecut demult de vârsta zburdălniciilor, dar că a rămas la fel de prost și nătâng.

Dar odată, bătrânul a căzut pradă unei fapte urâte care i-a adus și moartea. Iar Micul Muc a rămas singur și neștiutor pe lume. Rudele, rele și crude, cărora tatăl le era mai dator decât putea plăti, l-au alungat pe băiat din casă, ba chiar l-au sfătuit să-și ia lumea-n cap și să-și caute norocul în altă parte. Micul Muc le-a răspuns că e gata de plecare, dar că ar dori să primească hainele tatălui său. Dorința i-a fost îndeplinită pe dată, cu atât mai mult cu cât veșmintele nu erau de folos nimănui. Tatăl fusese un bărbat înalt și puternic, de aceea nimic din ce purtase nu i se potrivea Micului Muc. Dar băiatul s-a descurcat: a tăiat ce era de prisos, apoi s-a îmbrăcat. Părea însă că a uitat că hainele nu erau doar prea lungi, ci și prea largi, iar el nu le strâmtase deloc. Așa se explică îmbrăcămintea ciudată pe care o mai poartă și azi: turbanul uriaș, brâul lat peste măsură cu care-și leagă șalvarii mult prea mari, ilicul albastru; toate sunt moștenite de la tatăl său. Chiar și pumnalul lung de Damasc! Pe care l-a îndesat la brâu. Apoi a luat un bețișor ca să se sprijine și a ieșit pe poartă.

Cât a fost ziua de lungă a tot drumețit vesel, doar plecase să-și caute norocul. Când vedea câte un ciob strălucind în lumina soarelui, îl lua repede și-l băga la chimir, crezând că se va preface în cel mai frumos diamant. Dacă vedea în zare cupola unei moschee strălucind ca focul, dacă vedea un lac cu unde sclipitoare, grăbea pasul într-acolo, fiindcă se gândea că a ajuns într-o țară vrăjită. Dar vai! Cum se apropia, nălucile dispăreau, iar în curând oboseala și stomacul chiorăind de foame i-au dat de veste că se afla încă în țara muritorilor. Așa, necăjit și înfometat a umblat vreme de două zile și începuse să-și piardă nădejdea că va întâlni pe undeva norocul. Fructele câmpului i-au ținut de foame și pământul gol i-a fost așternut.

În dimineața celei de a treia zile, a zărit, ridicat pe o colină, un oraș. Semiluna strălucea pe creneluri, steaguri fluturau în vânt pe acoperișuri. Iar Micului Muc i se părea că îl cheamă la ele. „Da, acolo își va găsi Micul Muc norocul!” și-a spus el și a făcut o tumbă spre „acolo și nicăieri”. Și-a adunat puținele puteri care-i mai rămăseseră și a pornit spre oraș. Dar, deși i se părise aproape, abia pe la prânz a ajuns; fiindcă pașii lui mițitei și osteniți aproape că nu-l mai puteau purta și adesea se vedea nevoit să caute odihnă sub câte un palmier. Dar, în cele din urmă a ajuns la poarta orașului. Și-a aranjat ilicelul, și-a potrivit mai bine turbanul, a întins și mai mult brâul peste mijloc și a împins pumnalul mai într-o parte. Apoi și-a curățat pantofii de praf, apus mâna pe bețișorul în care se sprijinise pe drum și s-a îndreptat curajos spre poartă.

A pășit înăuntru și a colindat câteva străzi, dar nimeni nu deschidea vreo ușă și nimeni nu-i striga, așa cum crezuse el: „Micule Muc, vino înăuntru și bea și mănâncă și odihnește-ți picioarele obosite!”

Privea iarăși tânjind înainte spre o casă mare și frumoasă, când se deschise o fereastră și o bătrânică privi afară, apoi strigă cu o voce melodioasă:

Veniți, veniți acușica,
E gata, gata-i budinca!
Am cerut masa s-o pună,
Dragii mei, deci, poftă bună!
Vecini, veniți acușica,
E gata de-acum budinca!

Apoi ușa casei s-a deschis, iar Muc a văzut pășind înăuntru o mulțime de câini și pisici. Un timp a stat în cumpănă, dacă să dea sau nu ascultare invitației, dar, în cele din urmă a prins curaj și a intrat. În fața lui păseau țanțoșe câteva pisicuțe, iar el s-a decis să le calce pe urme, pentru că, probabil, știa mai bine drumul spre bucătărie.

Pe când urca scările, Micul Muc a dat nas în nas cu bătrânică de la fereastră. Femeia l-a privit posac și l-a întrebat ce poștește.

— Ai invitat pe toată lumea la budincă! a răspuns Muc cel Mic, și, fiindcă mi-e o foame de lup, am venit și eu.

Bătrâna a răs și l-a întrebat:

— De unde vii, flăcău ciudat? Tot orașul știe că eu nu găsesc decât pentru dragele mele pisici și doar din când în când mai invit pe altcineva de prin vecini să le țină tovărășie, după cum vezi.

Micul Muc i-a povestit bătrânei cum i-a mers după moartea tatălui său și a rugat-o să-l lase azi să mănânce împreună cu pisicile. Femeia, căreia felul lui sincer de a povesti i-a plăcut, l-a poftit să-i fie oaspete, apoi i-a dat să mănânce și să bea din belșug. După ce l-a văzut sătul și oarecum întremat, bătrâna a spus:

— Micule Muc, rămâi în slujba mea, n-o să ai multă treabă și o să fii bine tratat.

Muc cel Mic, gândindu-se la budinca delicioasă, s-a învoit pe dată. Și așa a ajuns servitor la bătrâna care se numea Ahavzi. Munca era pe cât de ușoară, pe atât de ciudată. Stăpâna Ahavzi avea doi motani și patru pisici. Dimineața, Micul Muc trebuia să le perie blana și s-o ungă cu o alifie specială. Când pleca stăpâna, el trebuia să aibă grijă

de pisici, să le țină farfuria dinainte atunci când mâncau, iar seara să le așeze pe câte o pernă de mătase și să le învelească apoi cu un pled de catifea. În casă mai erau și niște cățeluși de care trebuia să se îngrijească, dar lor nu li se dădea atâta atenție precum pisicilor pe care Ahavzi le trata ca pe proprii ei copii. În rest, Micul Muc ducea aceeași viață singuratică pe care o avusese și în casa tatălui său, fiindcă, în afară de stăpână, de câini și de pisici, cât era ziua de lungă nu mai vedea altă făptură.

O vreme lui Muc cel Mic i-a mers bine; avea întotdeauna ce mânca, munca era ușoară și stăpâna casei părea mulțumită de el. Dar, de la o vreme, pisicile s-au obrăznicit; cum pleca bătrâna, începeau să sară ca nebunele prin casă să dărâme și să spargă tot ce le ieșea în cale. Însă, cum o auzeau pe Ahavzi că urcă scările, se aruncau pe pemele lor și își vânturau cozile, ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat. Firește că bătrâna Ahavzi s-a mâniat atunci când și-a văzut toate încăperile distruse și a dat vina pe Muc cel Mic. Oricât a încercat el să se dezvinovățească, tot pe pisici le-a crezut mai mult decât pe el.

Micul Muc era tare trist, că nici aici nu-și găsisse norocul. Așa că s-a hotărât să plece din slujba lui Ahavzi. Doar că în călătoria lui, aflase că fără bani, nu te poți descurca și s-a decis să facă în așa fel, încât să-și primească răsplata pe care stăpâna i-o tot promitea, dar de dat nu i-o dăduse niciodată.

În casă se afla o cameră care rămânea todeauna zăvorâtă și în care nu pătrunsese niciodată. Totuși, adeseori o auzise pe bătrână mișcându-se hodorogind încolo și încoace și ar fi dat orice să afle ce se ascunde acolo. Și când se gândea la banii lui de drum, aproape că era sigur că înăuntru se află comorile stăpânei sale. Dar ușa rămânea mereu închisă așa că nu avea cum să ajungă la ele.

Într-o dimineață, pe când Ahavzi era plecată, unul dintre cățeluși pe care femeia îl trata adeseori ca o mamă vitregă și ale cărui favoruri Muc și le atrăsese prin tot felul de

gesturi iubitoare, îl trase de șalvari și se purtă astfel, ca și când ar fi dorit ca Micul Muc să-l urmeze. Băiatului îi plăcea să se joace cu cățelușul, așa că se luă după el și, ce să vezi, acesta îl duse în dormitorul femeii, chiar în fața unei ușițe pe jumătate deschise și pe care Muc n-o observase până atunci. Cățelușul intră, iar Muc se ținu și de astă dată pe urmele lui. Cu câtă bucurie a văzut că se afla chiar în încăperea care fusese atâta timp visul lui. A tras cu ochiul în toate părțile după ceva bani, dar n-a găsit nimic. Numai haine vechi și niște vase cu forme foarte ciudate. Unul dintre ele îi atrase atenția mai mult decât celelalte. Era din cristal, încrustat cu figurine nespuse de frumoase. Îl ridică și-l întoarse pe toate fețele. Dar, vai! Nu băgase de seamă că vasul are un capac! Acesta alunecă și se sparse de pământ în mii de cioburi.

Muc cel Mic a stat acolo o vreme înțepenit de frică. Acum soarta lui era pecetluită, trebuia să fugă cât mai repede, altfel femeia l-ar fi omorât în bătaie. Și cum călătoria era deja hotărâtă, s-a mai uitat o dată în jur, să vadă, dacă nu cumva ceva din catrafusele lui Ahavzi i-ar fi putut fi de folos la drum. Ochii îi căzură pe niște pantofi deosebit de mari. Nu erau frumoși, dar ai lui nu mai erau buni de nimic. Unde mai pui că îl și atrăgeau datorită mărimii și încălzându-i spera ca toată lumea să-și dea seama că a ieșit din pantofii lui de țânc, adică a trecut de vârsta copilăriei. Și-a scos repede papuceii și a încălțat pantofii uriași. Un mic toiag de călătorie cu măciulie în forma unui cap de leu care stătea degeaba într-un colț i s-a părut la fel de potrivit pentru drum. Apoi a ieșit repede din cameră. S-a dus în odăița lui, și-a îmbrăcat ilicelul, și-a pus turbanul părintesc, a înfipt pumnalul la cingătoare și pe-aici și-e drumul, și-a luat picioarele la spinare cât a putut de repede. Până la ieșirea din oraș a ținut-o tot într-o goană, de frică să nu-l prindă femeia. Așa de repede nu mersese niciodată și era frânt de oboseală. Dar i se părea că nu se poate opri. În cele din urmă și-a dat seama că pantofii au o însușire deosebită, fiindcă se tot trăgeau înainte și-l cărau cu ei. Cuprins de deznădejde, le-a strigat ca

la cai: „Oh, oh, opriți-vă!” Iar pantofii s-au oprit și bietul Muc a căzut frânt la pământ.

De cum și-a revenit un pic, s-a bucurat de încălțăminte neobișnuită. În felul acesta tot căpătase ceva pentru munca lui, ceva care-l putea purta prin lume să-și caute norocul. În ciuda bucuriei care îl cuprinsese, de oboseală, a adormit; nu era lucru ușor pentru trupușorul lui firav să care un cap atât de mare! În vis i-a apărut cățelușul care-l ajutase să găsească pantofii în casa lui Ahavzi. Și i-a spus: „Dragă Muc, încă nu înțelegi pe deplin câtă putere au pantofii tăi. Află că, dacă te răsucești de trei ori pe un toc, poți să zbori unde dorești. Iar cu ajutorul toiagului poți găsi comori îngropate. Dacă dă de aur, bate de trei ori, dacă dă de argint, de două.”

Așa a visat Micul Muc.

Când s-a trezit, s-a gândit la visul ciudat și s-a hotărât să vadă ce era și ce nu era adevărat. A făcut prima încercare. A încălțat pantofii, a ridicat un picior și a încercat să se învâртеască pe cel de-al doilea. Dar, doar cine nu a încercat singur să facă acest lucru cu niște pantofi uriași poate crede că a reușit de prima dată. Ca să nu mai vorbim de capul uriaș care-l trăgea când într-o parte, când în alta! Bietul de el a căzut de mai multe ori în nas, dar nu s-a lăsat descurajat. A încercat și a încercat, până a reușit. S-a învârtit ca o roată pe călcâi, și-a dorit să ajungă în cel mai apropiat oraș mare și – pantofii au vârlit prin aer, au rupt-o la fugă printre nori cu viteza vântului și înainte ca Micul Muc să-și vină în fire, se afla într-o piață plină de tarabe și de oameni care se învâртеau de acolo-acolo. S-a amestecat printre ei, dar s-a ținut pe străzile mai lăturalnice, fiindcă în piață, ba îl călca unul pe pantof, ba înțepa pe careva cu pumnalul, încât abia a scăpat să nu fie chelfănit de-a binelea.

Micul Muc se gândea serios ce ar putea face ca să câștige un ban. E drept că avea un toiag fermecat care-i putea dezvălui unde sunt ascunse comori, dar unde să

găsească el un astfel de loc în care e îngropat aur sau argint? Dacă n-ar fi fost atât de mândru, poate că s-ar fi lăsat privit ca la bâlci. În cele din urmă i-a venit în minte că poate să alerge atât de repede. „Poate că pantofii mei m-ar putea ajuta să-mi câștig pâinea”, s-a gândit el și s-a hotărât să meargă să se tocmească alergător. Și, fiindcă era convins că regele din acel oraș l-ar plăti cel mai bine, s-a dus drept la palat. În poartă era un străjer care l-a întrebat ce caută acolo. Când a auzit că mititelul din fața lui caută o slujbă, străjerul l-a îndreptat către supraveghetorul de sclavi. Ajuns în fața acestuia, Muc cel Mic și-a spus iarăși păsul, cum că vrea să intre în slujba regelui ca alergător. Supraveghetorul l-a măsurat cu privirea din cap până-n picioare, apoi a răspuns:

— Tu, cu picioarele alea nu mai lungi de-o șchioapă, vrei să intri în slujba regelui ca alergător? Cară-te de-aici! Nu sunt plătit să stau la taifas cu orice nebun!

Dar Muc cel Mic l-a asigurat că vorbește cât se poate de serios și că e gata să se ia la întrecere cu cel mai bun dintre alergătorii palatului. Lucru care i s-a părut supraveghetorului extrem de caraghios. Așa că i-a poruncit ca, până la apusul soarelui să fie gata de concurs. Apoi l-a dus la bucătărie și s-a îngrijit ca mititelul să primească mâncare și băutură din belșug. După care s-a înfățișat chiar el regelui și i-a povestit despre pitic și despre cererea acestuia. Regele era un om cu haz, așa că i-a plăcut faptul că supraveghetorul l-a păstrat pe micuț pentru a se distra. A poruncit ca în spatele palatului, pe câmpia cea mare să fie ridicată o estradă, așa încât toată curtea să poată privi în voie concursul. Apoi i-a recomandat supraveghetorului ca Micul Muc să fie tratat cât se poate de bine.

Regele a povestit apoi tuturor prinților și prințeselor sale la ce spectacol vor asista seara. La rândul lor, aceștia au povestit mai departe servitorilor lor și tot așa, încât, când s-a înserat, tot ce putea umbla pe două picioare s-a îndreptat spre pajiștea pe care tribunele erau deja ridicate și aștepta cu sufletul la gură să-l vadă pe piticul lăudăros/cu gură mare.

După ce regele cu prinții și prințesele au luat loc în tribune, Micul Muc s-a înfățișat pe pajiște și a făcut o plecăciune grațioasă în fața Mânilor Lor. Când mulțimea l-a zărit pe pitic, a scos un strigăt prietenos de încurajare. O astfel de înfățișare nu le mai fusese dat să vadă până atunci. Capul mare sprijinit pe un corp subțirel, ilicelul și șalvarii peste măsură de largi, pumnalul lung înfipt în brâul lat și piciorușele încălțate cu pantofii uriași – o, nu! era mai nostim decât se putea închipui, încât toți s-au pus pe râs.

Dar hohotul lor nu l-a intimidat pe Muc cel Mic. S-a proțăpăit mândru în fața lor, sprijinit în toiag și și-a așteptat adversarul. După dorința lui Muc, supraveghetorul de sclavi îl căutase pe cel mai bun dintre alergători. Acesta a ieșit în față, s-a așezat lângă Muc cel Mic și amândoi au așteptat semnalul de începere. Conform înțelegerii, prințesa Amarza a făcut un semn cu șalul, iar cei doi au țâșnit spre sosire, ca două săgeți zburând peste câmpie.

La început, adversarul lui Muc cel Mic a avut un oarecare avans, dar, mânat de pantofii vrăjjiți, acesta l-a ajuns din urmă, apoi l-a depășit și s-a așezat să-l aștepte – destul de mult – la sosire. Pentru câteva clipe, mirarea și admirația au pus stăpânire pe spectatori, iar când regele a bătut din palme, toată suflarea a scos un chiot de bucurie: „Trăiască Muc cel Mic, învingătorul la alergare!”

În timpul acesta, Micul Muc a fost adus în fața regelui; s-a aruncat la pământ și a spus:

— Mărite rege, am dat aici doar o mică probă a măiestriei mele, binevoiește a-mi da un loc printre alergătorii tăi!

Dar regele a răspuns:

— Nu, vei fi chiar alergătorul meu favorit! Și vei sta alături de mine, dragă Muc! Vei primi în fiecare an o sută de monede de aur și vei mânca la masa celor dintâi servitori ai mei!

Și așa a crezut Micul Muc să fi găsit în sfârșit norocul pe care îl căutase atâta. Era vesel iar inima-i era ușoară ca

fulgul. Se bucura de favorurile regelui, fiindcă acesta îl folosea pentru cele mai rapide și mai tainice solii, pe care Muc cel Mic le îndeplinea cu cea mai mare viteză și precizie.

Dar ceilalți slujitori ai regelui nu erau la fel de încântați, fiindcă nu le convenea deloc să fi căzut mai jos în preferințele regelui, din cauza unui pitic bun doar să alerge. Așa că au început să țeară tot felul de intrigi ca să-l înlăture; dar, din cauza încrederii pe care i-o acorda regele primului său alergător favorit (fiindcă până acolo urcase Micul Muc în dregătorie), toate au dat greș.

Micul Muc băgase de seamă toate aceste manevre ale slujitorilor, dar, fiindcă avea o inimă tare bună, nu era dornic de răzbunare, ci se gândea ce și cum să facă pentru a câștiga prietenia adversarilor săi. Atunci i-a venit în minte toiagul fermecat pe care, în fericirea care îl cuprinsese, îl uitase cu desăvârșire; dacă ar găsi comori, se gândea el, domnii i-ar fi mai binevoitori. Auzise adesea că tatăl regelui îngropase o mulțime de comori atunci când țara îi fusese călcată de dușmani. Se mai spunea că ar fi murit, fără să destăinuie cuiva taina, nici măcar fiului său.

Din clipa aceea, Micul Muc a început să ia cu el pretutindeni toiagul. Firește, cu speranța că odată și odată va ajunge acolo unde se afla îngropată comoara regelui.

Într-o seară, întâmplarea l-a purtat într-un loc mai retras din grădina palatului, unde fusese de puține ori. Deodată a simțit cum bastonul din mâna lui începe să zvâcnească. Apoi a bătut de trei ori în pământ. Muc cel Mic știa ce vrea să însemne acest semn. A scos pumnalul, a făcut câte un semn pe copacii din preajmă, apoi s-a strecurat la loc în palat. Și-a făcut rost de o lopată și a așteptat să vină noaptea.

Săpatul după comoară i-a luat Micului Muc mult mai mult timp decât se așteptase. Brațele lui erau prea firave, lopata prea mare și grea și muncise deja două ore până când ajunsese la adâncimea de o șchioapă. Dar, în cele din urmă a lovit în ceva tare care suna ca fierul. S-a pus pe săpat

cu mai multă râvnă și în curând a scos la lumină un capac de fier. A coborât în groapă ca să vadă ce era sub capac. Și a găsit o oală plină cu aur. Dar puterile lui puținele nu-l ajutau să care oala până la palat. Așa că a băgat în chimir și-n șalvari cât putea duce, și-a umplut și ilicelul, a acoperit restul cu pământ și a pornit înapoi spre curtea regală. Dar, dacă nu ar fi fost pantofii fermecați, nici că s-ar fi clintit de pe loc! Atât era de grea povara aurului! Ajuns în cămăruța lui, a ascuns aurul sub pernele sofalei.

Acum, că avea atâta amar de bani, Micul Muc era aproape sigur că se va întoarce foaia și că își va găsi la palat o mulțime de susținători, chiar printre foștii lui adversari. Dar și numai de aici se vede treaba, că Micul Muc nu avusese parte de o educație cum se cuvine, altfel nu și-ar fi închipuit că-și va câștiga prieteni cu bani. Vai, dacă și-ar fi lustruit atunci pantofii, și-ar fi umplut buzunarele cu aur, și-ar fi luat toiagul în mână și picioarele la spinare, ce bine ar fi făcut!

Aurul pe care Micul Muc îl împărțea acum cu amândouă mâinile a trezit și mai mult invidia curtenilor. Maestrul bucătar a spus:

— E un falsificator!

Supraveghetorul de sclavi Achmet a spus și el:

— L-a amăgit pe rege cu vorbe frumoase!

Archaz, vistiernicul, dușmanul lui cel mai aprig care obișnuia de altfel ca, din când în când să mai bage și el mâna în visteria regală, a trântit-o cu năduf:

— A furat!

Ca să fie siguri de ce făceau, s-au adunat de s-au sfătuit, apoi într-o bună zi, Korchuz, primul paharnic s-a înfățișat înaintea regelui cu o față tare tristă și îngândurată. Regele l-a întrebat ce are, iar el a răspuns:

— Vai, sunt mâhnit că am pierdut favoarea regelui meu!

— Ce tot bați câmpii acolo? De când îți se pare ție că soarele milostivirii mele nu mai strălucește asupra ta?

Atunci paharnicul a spus iar :

— De când Luminăția Ta îl acoperi pe alergătorul favorit cu aur, iar celorlalți slujbași nu le dai nimic.

Regele s-a arătat foarte mirat de această veste și a cerut să i se povestească despre mărinimia Micului Muc și despre felul cum acesta împărțea aurul cu amândouă mâinile. Intriganții n-au pierdut ocazia de a strecura în urechile regelui bănuiala că ar fi furat din vistierie. Lucru care îi cădea de minune vistiernicului care nu-și dorea deloc să se facă o socoteală a ceea ce se cheltuise și a ceea ce mai era în vistierie.

Regele a poruncit ca, pe nebăgate de seamă, cineva să fie mereu cu ochii pe Micul Muc, ca să-l prindă asupra faptului. Așa că, simțindu-și proviziile cam secătuite de dărnicia cu care împărțea în stânga și-n dreapta, într-o noapte, pe când Muc cel Mic a luat lopata la spinare și a plecat să mai dezgroape ceva aur din grădina palatului, străjerii, conduși de maestrul bucătar, Ahuli și de vistiernicul Archaz s-au luat după el. Iar în clipa în care își îndesa proviziile în ilic, l-au înșfăcat și l-au dus degrabă înaintea regelui. Acesta, morocănos, mai ales că îi fusese întreruptă odihna, a pus ca imediat alergătorul său favorit să fie supus cercetărilor. Oala cu aur, ilicul și lopata au fost aduse drept mărturie și puse la picioarele regelui. Iar vistiernicul a declarat că împreună cu străjerii l-a surprins pe Muc cel Mic tocmai când dezgroapa oala cu aur.

Regele l-a ascultat și pe pârât și l-a întrebat dacă e adevărat sau nu și de unde a primit aurul pe care îl îngropa în grădină.

Simțindu-se complet nevinovat, Micul Muc a răspuns sincer că nu îngropa ci dezgroapa aurul pe care îl descoperise în pământ.

Toți cei prezenți au râs de felul lui de a se dezvinovăți; dar regele, furios la culme de o așa obrăznicie nemaipomenită, a strigat:

— Cum, ticălosule! Vrei să-l minți în felul acesta prostesc și rușinos pe însuși regele tău? Și asta după ce l-ai